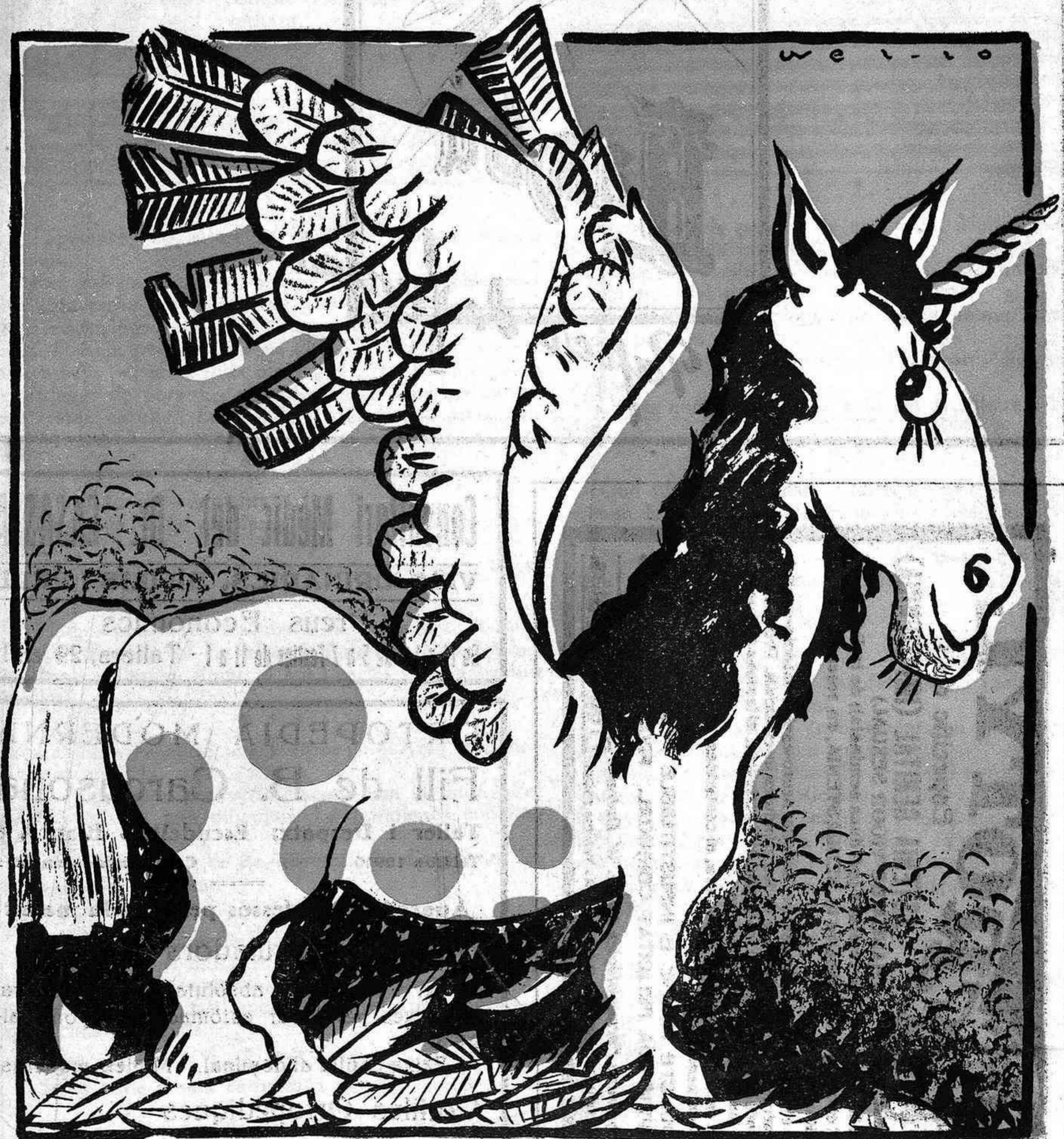

EL REQUVELLA de la TORRATJA

Després...

Els m'han aixelat, però encara em queden les ales.

Paper de fumar

**Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)**
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèduo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pú-ri glandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantòrides, ni cap altre medica-ment excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

ORTOPEDIA MODERNA

Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8

Telèfon 10916

Casa fundada en 1875

**Aparells exprofessos per a cada malalt
Braguers Reguladors**

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons cai-
gu's.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les
desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

EMBLA que el polític hauria de cercar governar tenint present les necessitats del poble.

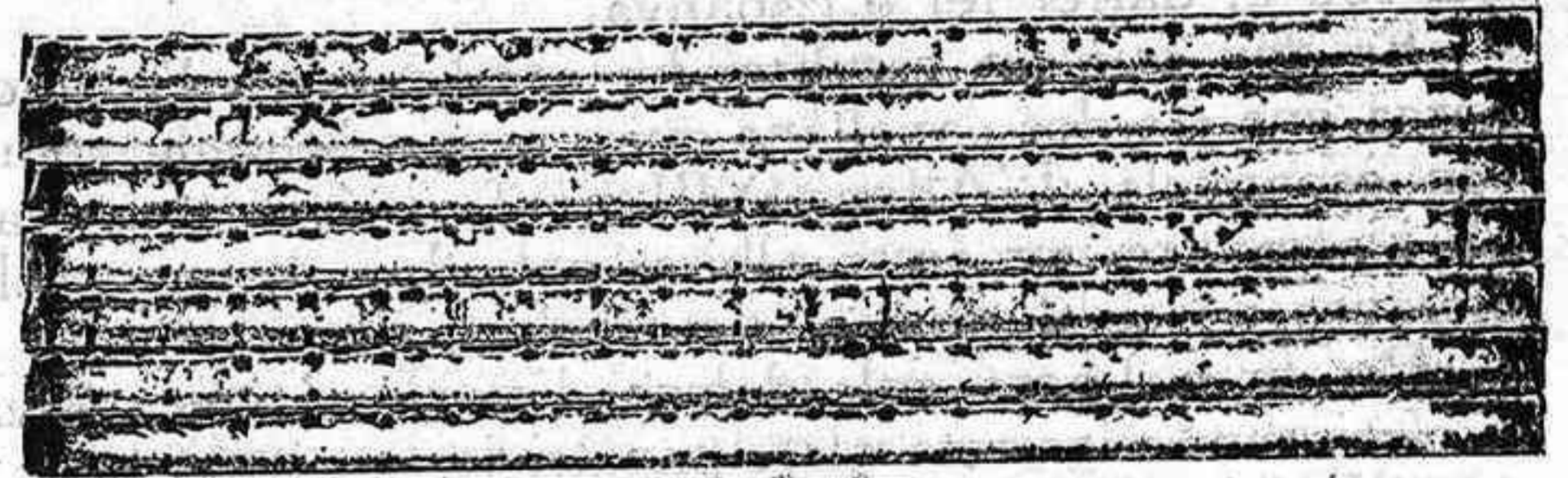
No esdevé així. Gairebé sempre es governa tenint en compte les ambicions del governant.

* * *

Una intel·ligència de Pàtria seria una conquesta molt més ferma.

Adhuc serviria per a controlar els actes dels qui abusen de la representació que creuen tenir de la Pàtria.

* * *

* * *

Espectacle de safareig: baralles. Tothom aixeca la veu.

Per què l'aixequen? Per a resoldre uns problemes? La cosa pitjor per a resoldre problemes és la passió! L'aixequen per fer-se oir? Crit pretencions de gall matiner. Tothom percep les veus altes. Però el crit serveix únicament per a fer tivar els enganxats a reata o per a embriagar de paraules el badoc. Sota l'onatge parauler resta l'escull, i l'escull és el que ha de preocupar els nauzers de la nau dels pobles.

* * *

L'atur forçós augmenta.

Es tracta d'un problema dels que es resolen perorant?

Calen solucions de fet i no passem del discurs traca.

* * *

Platges polítiques. Exhibició de salvadors. A trenc mateix d'onada hi ha el qui s'ofega. Els salvadors s'estiren a l'arena lluint al sol l'esclat dels respectius mallots.

* * *

La lluita és entre uns i altres: —«Això et dono; això et prenc!»

No seria més productiu l'acord que la lluita? Per a això existeix una dificultat. La famolenca cobejança dels qui lluiten.

El problema no és de govern: és d'esprémer les gangues del governar.

* * *

Crisi del Parlamentarisme?

Si alguna crisi hi ha és la de parlamentaris. El parlamentarisme ha estat ideat a base de patriotes.

Rebreguen el parlamentarisme els qui l'utilitzen per a fins personals.

* * *

Se'ns parla d'una campanya per fer raonar la Pàtria.

El sentiment de Pàtria —com totes les coses del sentiment—, té alts i baixos perillósíssims. Els sentiments es desvien fàcilment.

Governar els pobles, és una cosa. Manar damunt dels pobles n'és una altra.

S'explica fàcilment que hi hagi més devots del manar que del governar.

Aquests darrers temps s'ha fet del manar una panacea política.

I el manar s'ha convertit en un escamoteig del governar.

De les conseqüències se n'ha fet una lletra a llarga data.

* * *

Què representen tants i tants grups? Senyors que prenen la paraula? Diferenciacions ideològiques?

L'excusa és aquesta: diferenciacions ideològiques.

Nosaltres diem: són nuclis de sosteniment mutu. Rera el cap que discurseja hi ha el cos i la cua que prenen posicions.

* * *

Les cobejances d'un home, el seu amor propi ferit, el seu «tantsemendóna», han fet canviar moltes vegades la fesomia d'un Estat.

Els de dalt actuen (més sovint del que sembla), independentment del que representen.

Costa tan poc oblidar! És tan fàcil perdre el cap! S'adapta tan bé a la psicologia individual creure que el que hem assolit és per propis mereixements, oblidant que es pot deure a condicions especialíssimes de baixesa o a un concurs fortuit de circumstàncies.

Són pocs els qui no estiguin disposats a creure's meravelles o homes-providència!

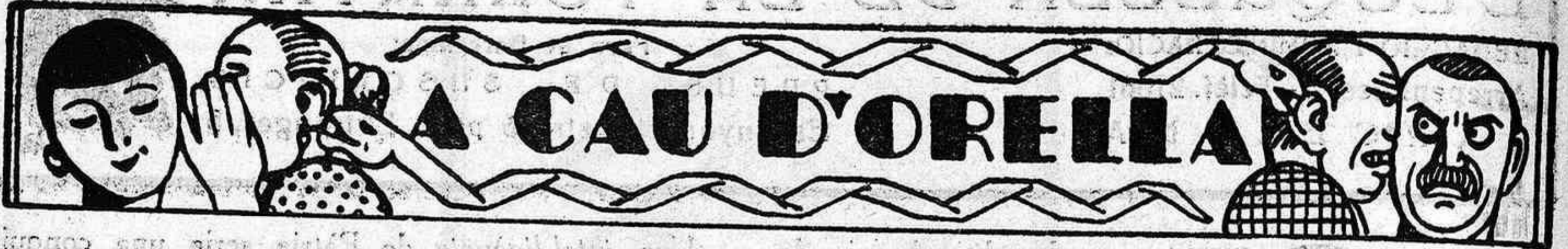
* * *

¿Heu sentit mai ningú que es confessés antipatriota i immoral?

Tots, absolutament tots els caps polítics parlen del seu amor a la Pàtria, de la seva honorabilitat sense màcula.

El que no obsta perquè un crescutíssim tant per cent passi de l'estat de la culpa a l'estat de la gràcia, per mitjà de la política.

I no parlem dels visibles resultats de bona part de les actuacions.

No hi ha regla sense excepció

L'escena passa en un gran hotel de Roma. Davant d'una taula del menjador hi ha sentats dos clergues. Davant d'una altra taula del mateix menjador, seu el qui fou el darrer rei d'Espanya.

Es veu que un cambrer ha assabentat a l'ex-monarca que els dos capellans que seuen a la taula veïna són espanyols. L'Alfons XIII no fa més que parlar alt i somriure per ésser albirat pels dos clergues. Els clergues no se n'adonen o no volen adonar-se'n.

Per fi, a l'hora dels dolços, l'ex-rei s'aixeca i va a oferir una cigarreta als compatriotis.

—Fumin! Vostès són espanyols?—pregunta l'Alfons.

—De Barcelona—contesta un dels clergues.

—Em sembla que els conec—fa l'ex-rei.

—Nosaltres no el coneixem, a vostè—replicà el clergue que abans ha parlat.

—Es possible que no em coneguin? Sóc Alfons XIII.

—Oh, sí, sí!—torna a dir el clergue únic que ha parlat. —Però és que nosaltres, que no som polítics sinó sacerdots, ens creiem que els reis que «passen» ja són morts. I ens malhem tant de les imitacions, que poden ésser art del dimoni...

L'Alfons Borbó, sense dir ni un mot més, va allunyar-se de la taula dels clergues compatriotes.

L'escena és autèntica i ha passat en un gran hotel de Roma.

Retalls

—Sembla que Gil Robles seguirà fent discursos eloqüents.

—Sembla que l'Anguera de Sojo ha llegit el Dan-

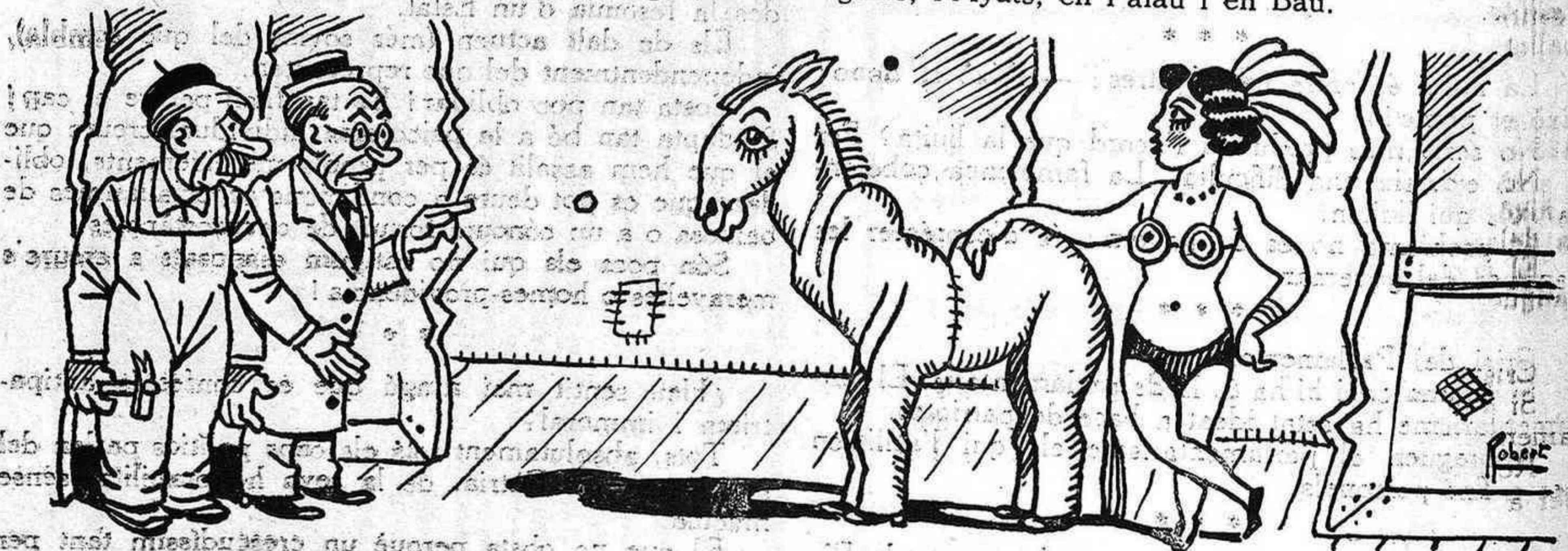

—Juraria que no hem viscut mai un temps tan feliç com aquest. No et sembla?

—Oi, sí! quin temps més feliç!

te. Així ens ho fa saber en citar el «Digest» i el «Codi» de Justinià.

—Sembla que la Lliga (que tants penjaments deia dels Cantúry, dels Riera, i dels Espanya), prepara un homenatge als seus preclars representants en Sangenis, l'Ayats, en Palau i en Bau.

Entre bastidors

El curt de vista. —Que carinyosa amb els animals és aquesta dona.

El framoista. —Es que el qui va dintre la pell de l'animal és el seu promès.

Mau!

—Sembla que un dia o altre es pensa fer un simulacre d'eleccions.

—Sembla que Manuel Brunet tocarà aviat les favorables conseqüències del seu traspàs. Sobretot la Lliga no ha d'oblidar el prologuista d'en Francesc Cambó.

—Sembla que els del «Debate» tenen confiança de banyar-se molt temps amb aigua de roses.

—Sembla que el senyor Cirera Voltà està a punt de remenar les cireres.

—Sembla que en sufragi de l'ànima del Cardenal Gasparri els nostres devots no faran tants funerals com feren per la mort del fill de l'ex-rei. No deu necessitar-ho tant!

—Sembla que la premsa esquerrana és una premsa d'odi. (Això segons «El Siglo Futuro».) Llegiu: «Castigo a los verdugos; pero castigo mayor, más implacable y más severo, a los educadores de esos verdugos.» (Del pietós «Siglo Futuro».)

Rabí de Galilea, tu que predicaves amor: ací tens els qui es diuen deixebles teus!

—Sembla que la crisi augmenta i que el contribuent hispànic (ens referim al de bona fe), ja no pot dir fava.

—Sembla que Valls i Taverner és l'únic que ha entrat definitivament a «les hores confuses».

—Sembla que els «esbotzalegalitats» es sortiran amb les seves.

Es sacrificarà? No es sacrificarà?

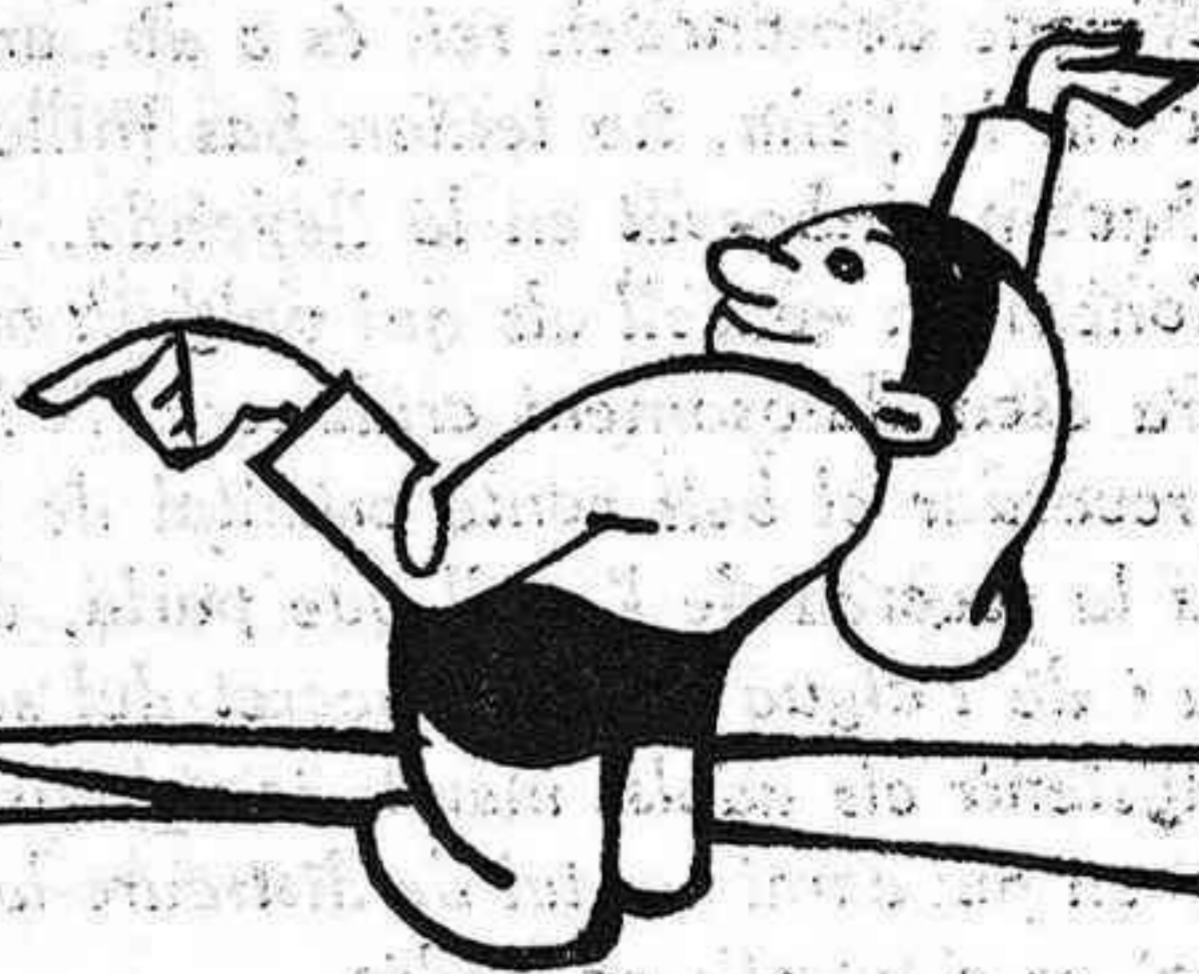
Es sacrificarà! Es tracta de la Lliga. I la Lliga fa molts anys que es sacrifica a espatlles de Catalunya.

Li preguem tots que faci el sacrifici d'una col·laboració. Hi ha penjades regidories, actes de diputat, conselleries i qui sap si fins Ministeris.

A sacrificar-se s'ha dit. Ja treu el cap en Rodés, que surt només en els temps dels grans sacrificis. No cal recomanar els de la Lliga que no badin, car si baden no ho fan expressament.

A sacrificar-se una vegada més pel bé de Catalunya, Lliga Catalana!

Això de Catalana... és un dir.

—Què cerques minyo?...

—Bolets!

—Que no ho saps qu'els bolets sempre han sigut açí baix!...

GLOSSARI

"¡Cual gritan esos malditos!"

Si tots els sants tenen capvuitada, el gloriós i espanyolíssim Don Juan Tenorio —«gallardo y calavera»— bé es mereix, no direm una mesada, sinó tot un trimestre.

Ens sap greu per Don Quixot, el cavaller de debò, però el qui talla el bacallà, pren, buida, esquila i fa el paquet, és aquest «Don Juan» fatxenda i malfeiner, paràsit i idiota, que cria com el frare entre les faveres. Com que allí on hi ha el cos segueix el ròssec, no es comprèn «Don Juan» sense els «malditos» del primer acte, que són, «mutatis mutando» els mateixos que fan d'espectres i calaveres a les acaballes de l'obra.

El chor desafinat i cridaner dels «malditos» representa la canilla aquissada dels gossos famolencs, l'esgarip dels grimpadors, el borboll de la xurma, la covarda valentia dels qui injurien, de reixes enfora, la fera engabiada.

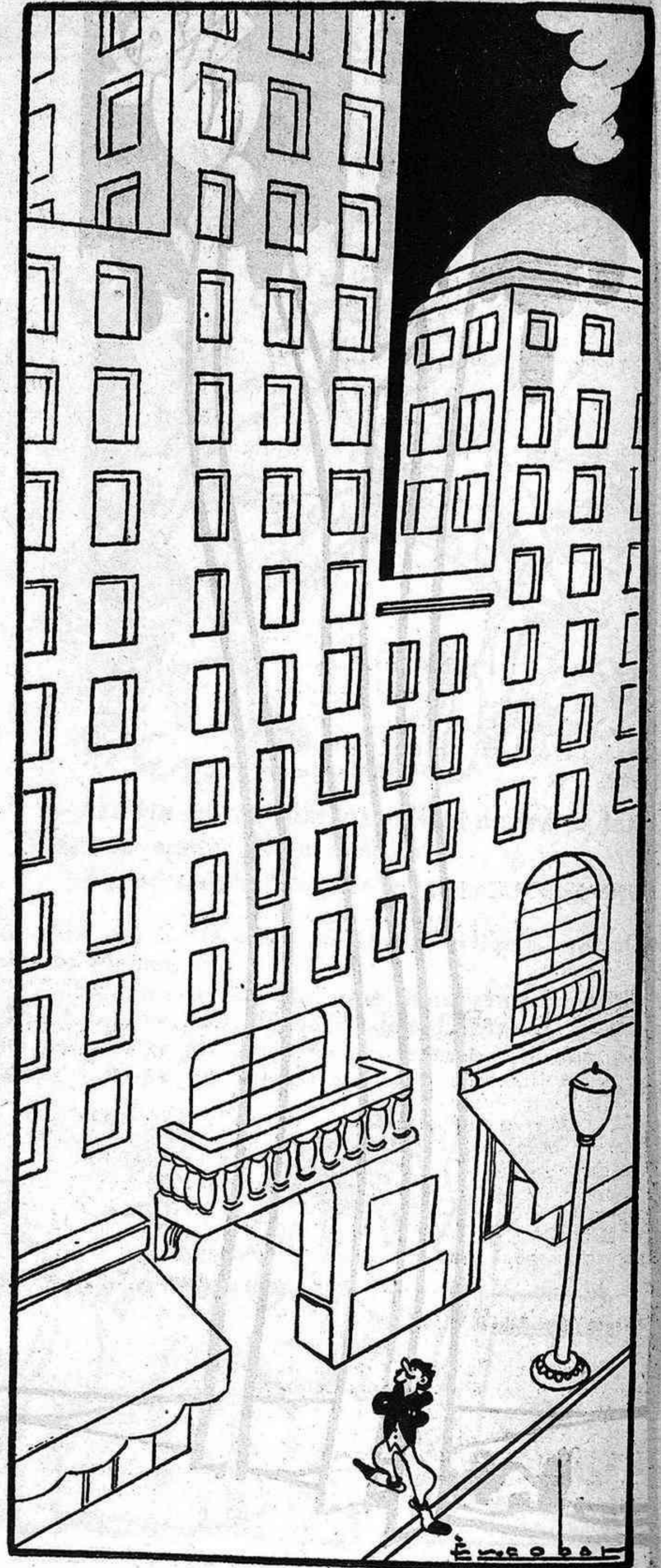
Les marmanyeres, els carreters, els estudiants i les pintoresques vestals de la bugada, tenien, temps enera, l'usdefruit i l'abassegament de la barrila cridanera i eixordadora. La democràcia ha fet el seu fet i a més d'això, mentre l'humil ha après de llegir, d'escriure i de captenir-se entre persones, ha florit —més ben dit, s'ha destapat— el groller de camisa «dernier cri», guarnit amb títols i diplomes, que té la gràcia de convertir en safareig o en peixateria qualsevol saló on s'expansioni. Un especialista en el tast de certes matèries orgàniques —un «catamiernas», per dir-ho més fi— deia, per experiència, que havia remarcat que la «quisca» dels senyors podia més que la dels pobres. No eren necessaris el seu nas i el fibló de la seva llengua per a constatar-ho: en tenim prou amb els ulls i amb les orelles.

Les granotes que demanaven rei, és a dir, una cosa que per ells valia la pena, no tenien pas millor veu. I ja que ens havem emboscat en la llegenda, no serà de més que donem un consell als qui vulguin arriscar-se entre la fera escandalosament cridanera. N'hi haurà prou amb recordar el bell conte oriental de Farisada, que anà a la recerca de l'ocell que parla, de l'arbre que canta i de l'aigua d'or. El secret del seu èxit fou el de menystenir els udols, insults i cridadissa dels qui l'amenaçaven pel camí per tal de distreure-la i que, en girar el cap, es convertís en pedra.

Cal menysprear els «malditos». Diríem que podria perfeccionar-se la valenta serenitat de Farisada fent als cridaners emboscats un gest significatiu, d'eloqüència internacional, però com que podria ésser titllat de signe maçònic, serà millor que hom segueixi el seu camí portant com a bandera un emblema quasi

bíblic que en llenguatge clar i català diu: «Brams d'a-se no pugen al cel».

PANICAL

Filosofia barata

Oh!—No hi ha res tan formidable com la Naturallesa!

Cronòmetre

El Barcelona campió

Sembla talment ahir. El Barcelona era com un símbol i parlàvem del futbol català i es guanyaven campionats perquè semblava que a més a més de la tècnica de joc hi havia en el conjunt una espiritualitat que el lligava.

Alcàntara és filipí; Walter, alemany; Plattko, hongarès, però l'espiritualitat ho embolcallava tot. Aquelles rebudes triomfals emocionaven els jugadors de casa i els d'estrangeria i els seus cors bategaven alhora que aquells que els donaven coratge per superar-se i aconseguir campionats en lluites heroiques.

El Barcelona ha jugat enguany un campionat brillantíssim. Amb vint partits jugats ha marcat 36 gols, i n'hi han fet 10; ha sumat 17 punts i sols n'ha perdut tres. Amb el títol guanyat ha estat 22 vegades campió de Catalunya.

Repetirà a fora d'ací la gesta d'enguany?

Les competicions peninsulars són més difícils cada dia. Cal que els homes del Barcelona sentin a prop seu l'escalf de l'entusiasme que comuniquen les multituds incondicionals que animen a cegues i no censuren els petits errors. Aquell poble que sota els colors blau-grana sapigué empènyer els campions en èpoques no massa

llunyanes per a ésser oblidades, quan l'ambient exterior ha pres una semblança a l'ambient d'aquells dies, deixant d'ésser el censor amb aire de saviesa tècnica per a donar pas a la ingenuïtat i el fervor espontanis que neixen del poble. Així tan sols els herois casolans, els jugadors quasi infants, els homes d'altres regions que actuen al conjunt barcelonista, arribaran a prendre seguretat en ells mateixos, a superar-se i a sentir alguns el mateix que sentia aquell Walter que en guanyar novament el Barcelona el títol de campió de Catalunya, ha estat el primer en trametre des d'un poblet llunyà d'Alemanya, la seva salutació al futbol simbòlic que torna.

El Barcelona és quelcom nostre per tradició, per la patina dels anys, pels seus mèrits que l'han alçat al nivell dels grans equips internacionals i l'han convertit en representació viva dels nostre futbol regional. Cal tenir confiança en ell i seguir-lo en la gesta iniciada. Cal que no li manqui col.laboració perquè de la qualitat dels homes que el constitueixen poden sortir-ne elements com aquells Samitier, Piera, Alcàntara i altres que avui encara són recordats com a insubstituïbles.

Nosaltres no creiem en miracles, però el miracle del retorn del Barcelona s'ha de produir forçosament.

Ara, mentre esperem amb confiança, saludem el campió de Catalunya. Salut, Barcelona!

AQUELL

JOSEP NICOLAU

Víctima d'un accident dissortat quan corria al velòdrom de Tirador, a Mallorca, el campionat d'Espanya de mig fons, ha mort Josep Nicolau.

El campió d'Espanya, que lliurà darrerament una cursa tan excel·lent per obtenir el campionat nacional de fons, finà el passat diumenge, precisament quan es trobava en les millors condicions físiques.

Nicolau comptava amb un rècord magnífic i quan les més grans esperances posava en ell el ciclisme nacional i l'afició mallorquina que ha vist néixer els millors corredors ciclistes, dissortadament ha traspassat amb profund sentiment de tots els esportius.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA s'associa al dol de l'esport mallorquí, que és també ara dol nacional.

Altaveu indiscret

Diuen que Gallart, l'interior de l'Oviedo, tornarà a l'Espanyol per jugar el campionat de Lliga, omplint el lloc que avui ocupa Edelmiro a la davantera blanc-blava.

La notícia ens sembla poc fonamentada perquè no creiem que l'Oviedo vulgui desfer-se de Gallart. Si fos així, potser faria santament l'Espanyol d'assabentar-se de si Gallart es troba en condicions d'actuar com quan va guanyar nom i categoria.

* * *

El Sant Andreu va guanyar el Martinenc per dos gols a un, a Sant Martí, i l'Horta pel mateix resultat l'Europa, també a domicili.

Esgarrifa pensar com devien suar els pobres àrbitres.

* * *

Ara resulta que l'Irun és una fera terrible. Ha guanyat l'Alavès per onze gols a cap.

El resultat és tan sorollós que no sabem si pensar que l'Alavès ha baixat a la categoria de quart equip «amateur», o si l'Irun té ganes de pujar novament a la primera divisió de Lliga.

* * *

S'ha posat tan de moda el motorisme amb suplement femení, que a les proves de regularitat concorren moltes motocicletes amb parella.

La innovació fa bonic, però sentiríem veure en plena cursa una bella motorista fent la volta de campana per quedar asseguda al bell mig de la carretera.

* * *

El futbol francès es veu amb cor d'afrontar les gestes més difícils.

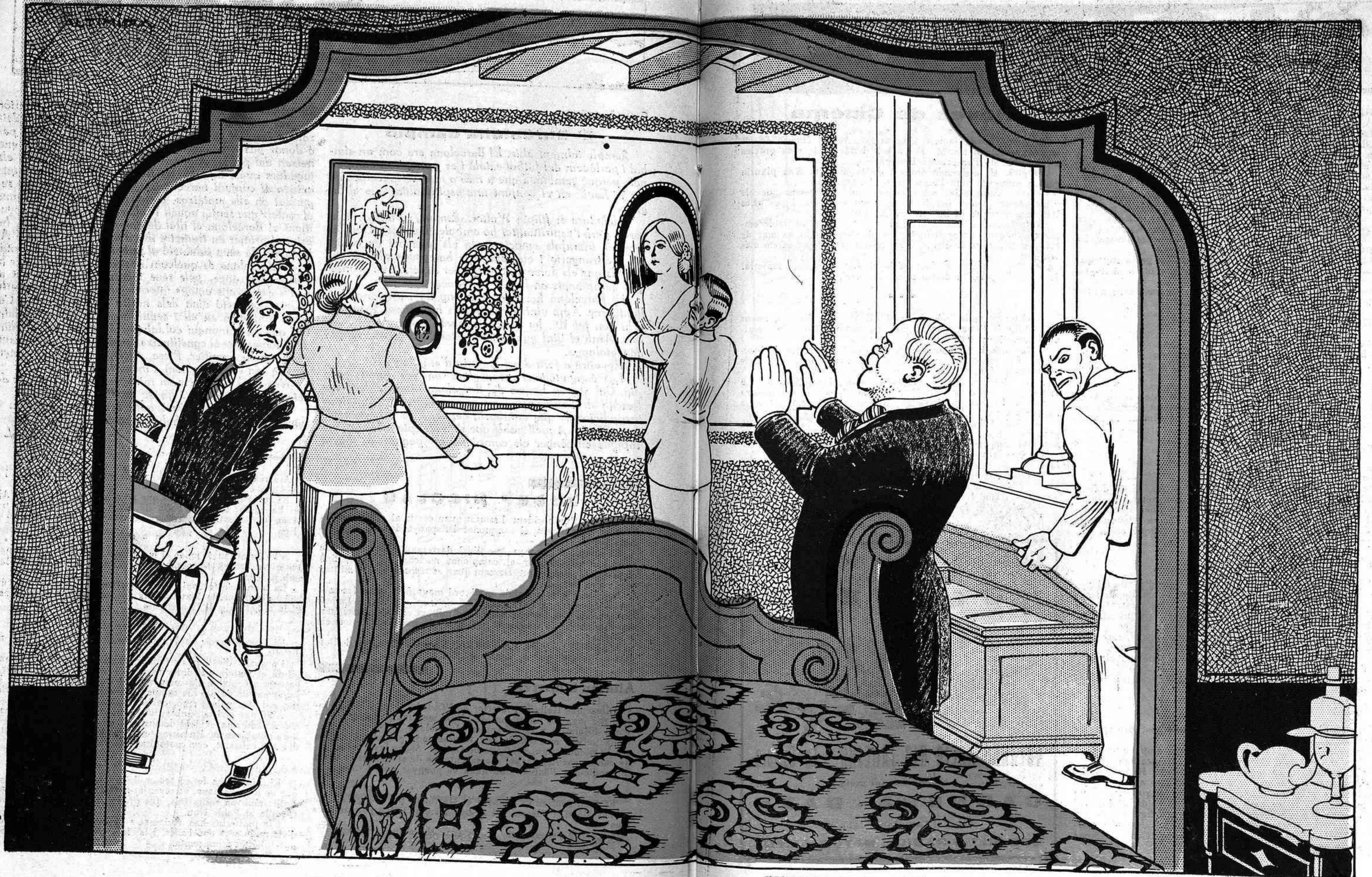
Fa quatre dies que els futbolistes gèl·lics corrien darrera la pilota el mateix que dides esverades. Avui, després de fer un paperet acceptable als campionats del món jugats a Itàlia i de jugar partits de pes als camps parisencs, s'ha produït la victòria, per tres gols a zero, de l'Arsenal damunt el Ràcing.

Això que podria semblar una pallissa amb altres adversaris, ens sembla una eïdent demostració que el futbol francès millora notablement. En altres temps no hauria baixat la pallissa del mig cabasset, com a resultat honorable.

* * *

El Júpiter ha fet el tercer lloc al campionat. L'Espanyol, que no li ho perdona, va revenjar-se trametent als diaris una gasetilla amb un equip fals, que produí una sensible baixada de taquilla al Poble Nou.

Els jupiterins han reclamat a la Federació danys i perjudicis, però serà endebades. Els clubs grossos, de fa temps, tenen llibertat d'impremta.

El Metge diu als parents: no es precipiti, senyors! La malalta no està tant greu com els sembla.

TIVOLI

«La casa de Rothschild», producció de Darryl Zanuck, distribuïda pels «Artistes Associats».

La propaganda, anuncia «La casa de Rothschild» com un film magnífic i és una de les comptades vegades que la propaganda no enganya. Val la pena de veure «La casa de Rothschild».

No ens interessa escatir si la pel·lícula fa l'apologia jueva i la propaganda de determinats banquers. El film té interès i està meravellósament estructurat. El juguen artistes com George Arliss, la deliciosa Loreta Young, Boris Karloff i Robert Young. La presentació és a tot cost i acuradíssima. La fotografia, impecable. El joc escènic, perfecte.

«La casa dels Rothschild» no és pas un film per a enganyar pagesos. És una mostra de fins on pot arribar la cinematografia en els temps actuals.

Posem «La casa de Rothschild» entre els pocs èxits autèntics de la present temporada.

FEMINA

«Anny, Anny», presentació de la «Ufilms».

Sense la interpretació personalíssima de Anny Ondra aquest film passaria sense pena ni glòria. La gran actriu l'anima de cap a cap.

Anny Ondra juga en el film un doble paper: el d'una baronessa rica i excèntrica i el d'una venedora de carrer. Anny Ondra és lleugera, frívola, graciosa, llampant, bellugadissa. Ella sola, fa l'actuació d'«Anny, Anny». El film no és dolent de presentació.

METROPOL

«En el jardí del Monasterio».

No-res.

Un film absolutament mediocre. Ni és bo, ni és dolent. Ni té interès, ni fa badallar. Ni està mal interpretat, ni està bé.

En sortiu no sabent si heu perdut la nit o l'heu aprofitada...

Al matí, us heu d'espolsar dels ulls un xic d'anestèsia i heu de procurar no palpar-vos la butxaca perquè no us calgui passar comptes.

FANTASIO

«Viva la Vida», producció nacional a base d'Alady i Lepe.

Es tracta, segons els cartells, d'una pel·lícula d'optimisme, d'alegria, de joventut i de bella i inoblidable música...

Alady i Lepe es fan recordar: als més, perquè els tradueixen l'alegria, la joventut i l'optimisme: als menys — entre els quals ens comptem — perquè, vistos una vegada, saben que no els hen de tornar anar a veure. Una vegada i prou.

La pel·lícula és una pel·lícula comercial feta per als més. Suposem que seguirà tenint èxit.

Pensem que la carrinclonera «Sor Angélica» va per la 4.ª setmana.

COLISEUM

«Volando hacia Río Janeiro», film «Ràdio», protagonista Dolors del Rio.

Una pel·lícula amb molt exotisme però amb un exotisme que dona una extraordinària sensació de tropicalitat.

Acció i música es barregen en la pel·lícula. Hi ha vegades que el paisatge es musicalitza i altres vegades que la música sembla fer-se paisatge. En el film hi ha originalitat. Ultra això la pel·lícula té un gran dinamisme: trepada. Dolors del Rio es troba en el seu element i fa de la protagonista de *Volando hacia Río Janeiro* una de les seyes més reeixides creacions. L'ajuden bé en la tasca Raül Roulièn, Gene Raymond i Ginger Roger.

«Ràdio» pot apuntar-se un gran èxit.

Noves de Cinema

Cinema Florida (abans (Argentina-). Aquest cinema fa un temps que estava tancat. Tornarà a donar fe de vida gràcies a l'activitat de l'empresari Benages.

Frègoli. Hi convenen obres i molta pintura. Ens plauria que en prenguéss nota l'empresa o el propietari.

Núria. Sense voler esbrinar per què (constatem que els films passen primer pel Núria que pel «Chile», i per «Les Delícies»). Sempre hi ha qui està de sort!

Metropol. Continua la incògnita de qui és el veritable empresari. Segons males llingües en el Metropol hi ha mar de fons per la manca de direcció. En el número proper serem més explícits.

Mistral. L'obertura d'aquest local s'anuncia amb material de M. de Miguel. Li desitgem un bon èxit.

* * *

—El nostre amic Solé, de la M. G. M., es troba actualment a la «Vila de l'Os». Que tingui cura amb les pells... naturalment, amb les pells d'ós.

—Recomanem al nostre amic Aguilar, altre mitjà de locomoció. Els cotxes destapats, de cara a l'hivern, són propicis a les pulmonies.

—La Metro Goldwyn Mayer estrena al «Coliseum». La «Paramount» estrena a l'«Urquinaona». Visca la germanor! Això vol dir que local sense «Metro» i «Paramount» és a l'aigua.

—«Ràdio Films», casa nova a Barcelona ha començat amb gran èxit. Els contractes hi plouen. També hi ha plogut el personal competent: un de cada casa.

—Cases Noves. La A. A. T.; la M. H. R.; la J. K. S.; la R. M. Z. acabarem per no entendre'ns.

—Aviat una nota sensacional del local de més gust d'Espanya i d'Europa...

—*Yes*. ¿Qué li semblen tantes xafarderies, ciutadà Pezlo?

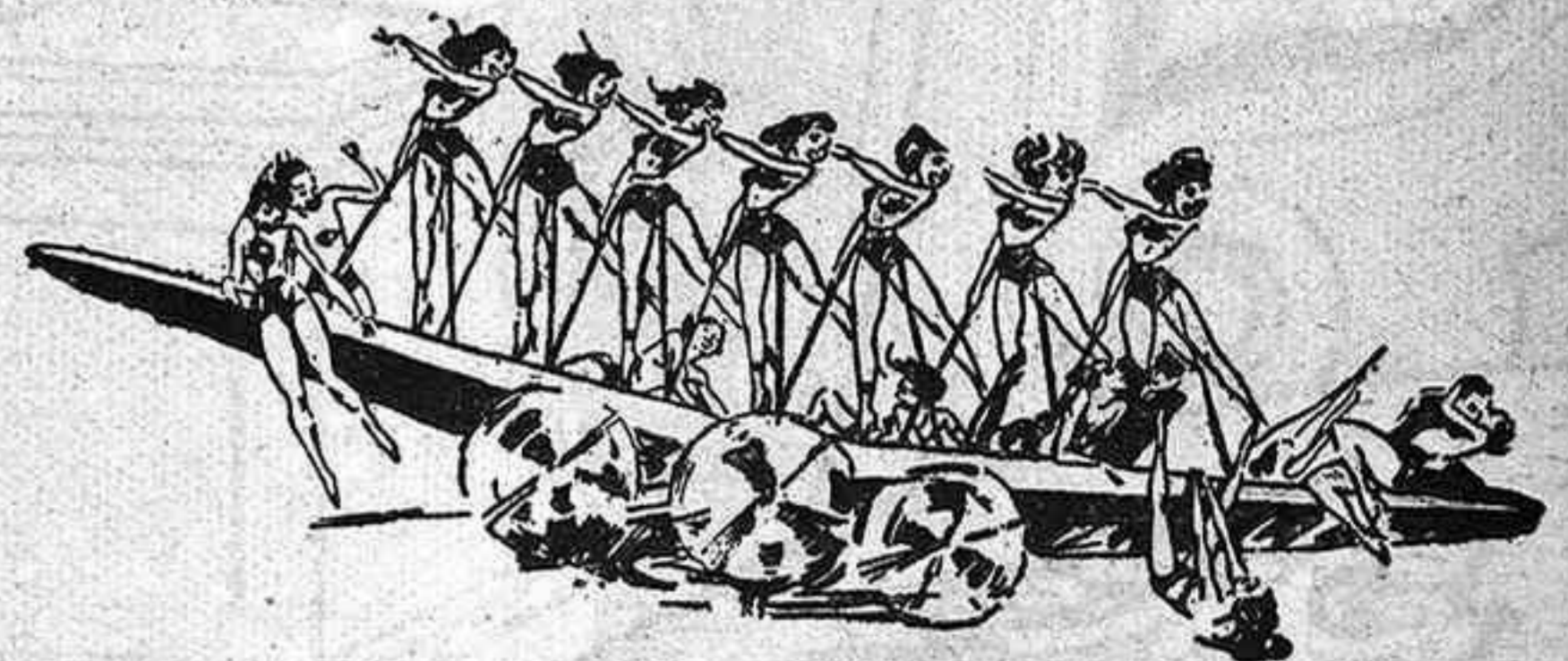
—*Pezlo*: Em donen una «hemorràgia» de satisfacció.

Yes! Yes!

El millor i més complet espectacle de l'any

Estrenat el dilluns al

COLISEUM

VOLANDO HACIA RIO JANEIRO - La Carioca

i el emocionant màx

CARNERA - BAER

Per a el Campionat del món

DOS FILMS RADIO... NATURALMENT

Puc emportar-me'n les verdures? Van a tocar les dotze i quan vinguin els convidats el dinar encara estarà per a fer.

L'Auca de la Rambla

Als vuitcentistes barcelonins ens queda encara en la nostra idiosincràsia les escorialles d'aquell *ramblisme* dels Robert Robert, Altadill, Aulés, autèntics representants de la *bohème* indígena que no podia anar-se'n al llit sense haver donat un *vol de Rambla*. Ve't ací com no ens passa per alt res de tot allò que es refereix o esdevé en el seu llarg perímetre.

El bon ramblista edita *in mente* una *Auca de la Rambla* com una mena d'autobiografia de tots els esdeveniments, anècdotes i tragèdies polítiques, socials i urbanes de què ha estat teatre en el curs del darrer mig segle i en les quals ell ha fet, almenys, d'espectador. Així no ens cal sinó tancar els ulls i *mirar endins* per visionar vivents els més llunyans rodolins: el de la Rambla cridanera de la *Rua* dels aferrissats combats amb blat de moro i ous de farina; el de la tènica de l'enterrament de les víctimes de la bomba del Liceu; el de la solitària de la setmana tràgica o el de la Rambla de les corredisses davant dels «matalassers» de Memento... com també ens sembla veure encara aquells angelets encastats a la cantonada del carrer de Sant Pau anunciant una fotografia o aquell primer arbre de la Rambla de les Flors fortament inclinat devers la riera.

I els rodolins van succeint-se perquè el ramblista registra cada dia l'actualitat. Els rodolins de suara han estat l'aparició i eclipse d'unes gàbies per a tancar flors; la multiplicació de les atabaladores botigues que han plantat pis d'aparells per a repartir el soroll a domicili i les calces modernistes que han posat a la casa d'en Valls i Taverner.

El rodolí d'ara és la desaparició del jardí de l'ex-Marquès de Comilles. Si hi fan una casa, com és probable, ens ben ofegaran aquell tros de *Rambla*!

Ja ens va semblar d'antuvi que aquella enèrgica suspensió de les obres tindria conseqüències. La propietat privada té encara unes arrels massa profundes perquè, pel sol motiu de *fer bonic*, pogués privar-se l'ex-Marquès de fer-ne estelles.

Comprenem fàcilment, doncs, que no hi havia raó (com no fos comprant-li la finca per privar-li de construir allò que li plagués dintre de les Ordenances Municipals; el que ens és més difícil de comprendre, és com essent d'indubtable utilitat pública l'eixamplar aquell lloc on s'estrangula la Rambla, l'Ajuntament no hagi exercit el dret de fer recular el nou edifici fins al límit que imposa la creixent circulació.

Aquesta és l'obra, l'obra positiva que havia de fer l'Ajuntament, car l'estètica no radica en aquella columnata de fer comèdia, sinó a desfer l'*embús* de la Rambla imposant una aliniació pertinent a les noves construccions.

Amb el jardí del magnolier gegantí, la Rambla perd la seva millor perspectiva de noblesa.

Aquest és el darrer rodolí de l'hora present, no de l'auca, puix que a l'editor li interessa que sigui ben llarga, però si per qualsevol impensat no podem continuar-la, no volem deixar de donar una idea dels rodolins que, ens han dit que estan preparant-se.

El més immediat és la instal·lació en els solars de l'ex-Siglo, d'una gran Parc d'atraccions amb unes sensacionals truculències que darrerament foren el *clou* de la Fira de Xicago.

Com a rodolí de caràcter urbà, sembla que hi ha el projecte de traslladar la Boqueria a l'emplaçament de la caserna de Drassanes, lloc independent, tocant al port i al peu d'un enllaç de ferrocarrils, condicions immillorables per a l'establiment d'un Mercat Central.

Per a realitzar aquesta reforma tan necessària a la sanitat pública (aquella pestilència que ens saluda en passar per davant del Mercat prové de coses que el dia següent hem de menjar-nos), s'empraran els molts milions que hi ha en caixa producte dels timbres que paguem tots amb el lloguer de casa, destinats a la reforma del barri de Drassanes; però que, tal com si encara perdurés la monarquia, continuen despenent en casernes d'arquitectura tan ridícula com fantàstica.

El que és ara Mercat, es convertiria en una esplèndida plaça amb jardins, en la qual ja no ha mancat qui s'ha apresat a suggerir que podria anomenar-se de Pi i Margall i muntar-hi el monument que, segons l'Apa, és de la família de la font de la plaça d'Espanya.

I, per a acabar, assenyalarem dos rodolins improbables, però no impossibles de veure realitzats.

No es tracta d'altra cosa sinó de convertir en un palau a quatre vents la casa de la *Virreina*, reproduint la magnífica façana de la Rambla. S'hi establiria l'Institut de Pedagogia Catalana. I per a donar perspectiva a tan noble edifici, s'enderrocara, millor dit, es desmuntaria, l'església de Betlem per a muntar-la de nou a l'emplaçament actual de l'església dels Josepets.

Tanqueu els ulls i hi visionareu l'esplèndidesa del joell barroc dalt d'aquella graonada!

I per a no espantar els botiguers afectats, no detallarem el projecte d'enderrocar un grapat de cases per a construir la façana de caràcter monumental que requereix el Teatre del Liceu pel cantó del carrer de Sant Pau.

Fantasies? Possibles realitats? Qui sap!

I si tot rumiant-ho anéssim a donar un *vol de Rambla*?

CECILIA GASOLIBA

—Fa molta vergonya haver de travessar el carrer amb vós!...

—Es que et creus que portar-te és precisament un honor?

TELÓ ENLAIRE

POLIORAMA: *Madame*, de Lluís Elies.

Quan s'estrenà aquesta comèdia a Badalona per la companyia Pujol-Fornaguera, diguérem les dots de teatralitat que tenia.

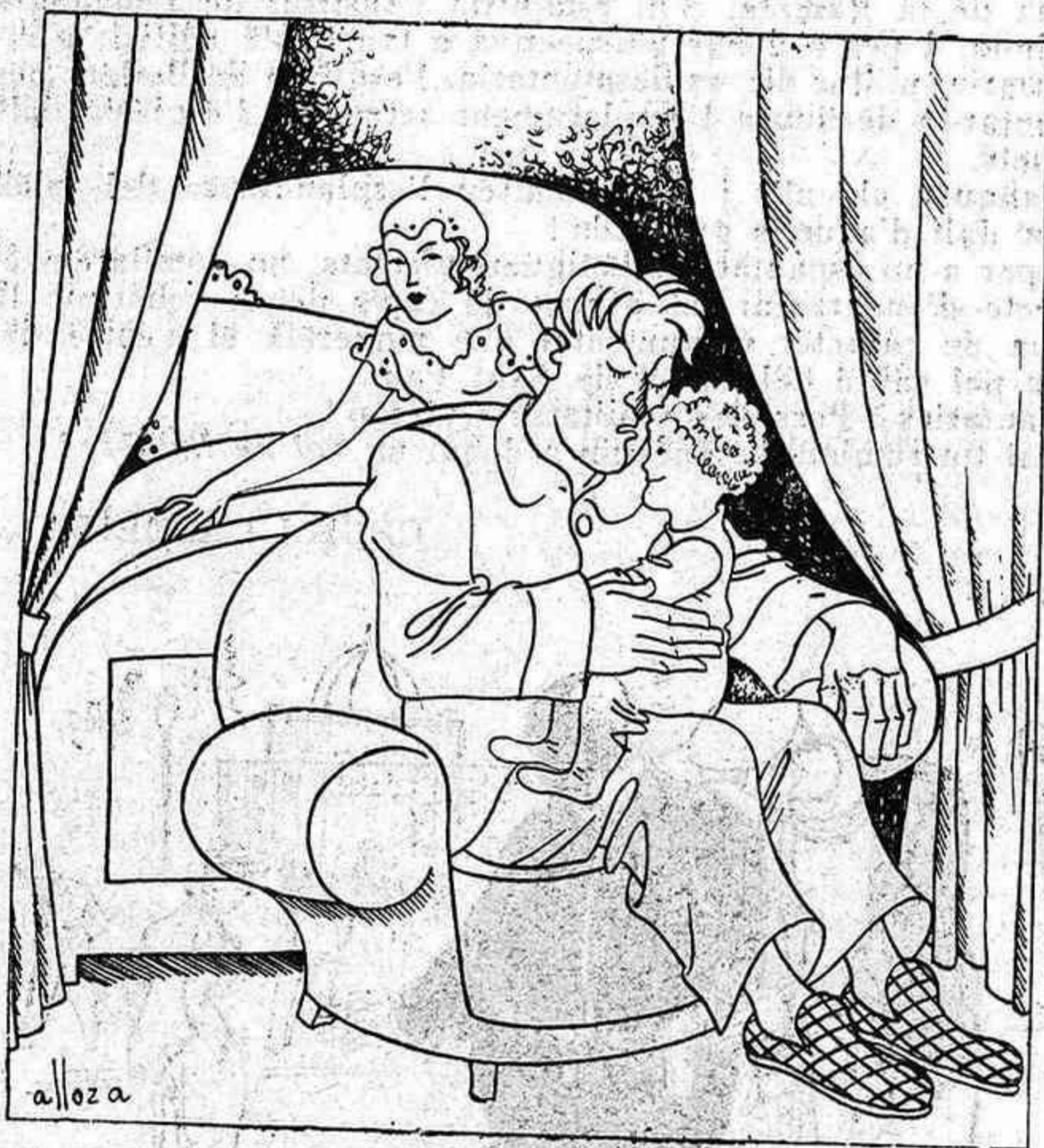
La reestrena de «Madame» al Poliorama les ha confirmades. Obra, sense pretensions, es fa escoltar, interessa, fa riure; commou un xic i té unes notables qualitats de teatre.

Així ho reconegué el públic que el dia de l'estrena de «Madame» aplaudí l'autor i els intèrprets de l'obra llargament. També fou aplaudit insistentment el director d'escena senyor Pous i Pagès.

Tots s'ho mereixien! Mercè Nicolau, féu una «Madame» exquisida: molt bé de dicció i de sentiment. Enric Lluelles estigué insuperable en el paper de Grifell; excel·lent, Ramon Martori en un paper ben difícil: semblants papers són pedra de toc per a un actor. Laura Bobé i el senyor Estivill, ajustadíssims. Es féu remarcar Carme Roldan en un paper episòdic. Bé de gest i de dicció, la senyora Fremont. Molt bé de tipus, Avelí Galceran. Ningú no desentoná. La direcció de l'obra és una altra direcció de les fermes.

La decoració de Bosch Roger, de gran efecte. Té fragments que impressionen.

Tot plegat un èxit que portarà molta concurrència al Poliorama.

Santa Innocència! (amb aquesta «Santa Innocència» hi va compresa la santa innocència que ha de tenir el dibuixant).

La mare.—Ja dorms, nen?

El nen.—Sí, mamà!

—Els negocis van per terra, i tu tens la barra de usar només roba interior de seda.

—Noi: no vull que els teus amics tinguin esment que passem angoixes.

NOVES

Ens diuen que «Valentina», de Carles Soldevila ha estat un èxit.

—«Catalunya Teatral» ha publicat acuradament el darrer èxit de Josep M.ª de Sagarra, «La Plaça de Sant Joan».

«Catalunya Teatral» anuncia la publicació de «Les Ales del Temps» de Avelí Artís, i de «L'Home i les Armes», de Bernard Shaw, traducció de Carles Capdevila.

—A Novetats segueix el gran èxit de «Curro Gallardo». Canten i jugen a la perfecció l'obra, artistes com l'Hertogs, Ricard Mayral, T. Avellí, B. Benavent, C. Llanos, Segura, Ruiz-París, Baraja i Arteaga.

—Al Còmic han estrenat «Las Insaciables» i ha estat un èxit.

—«El Nostre Teatre» acaba de publicar la comèdia dramàtica de Lluís Elies: «Or i Fang».

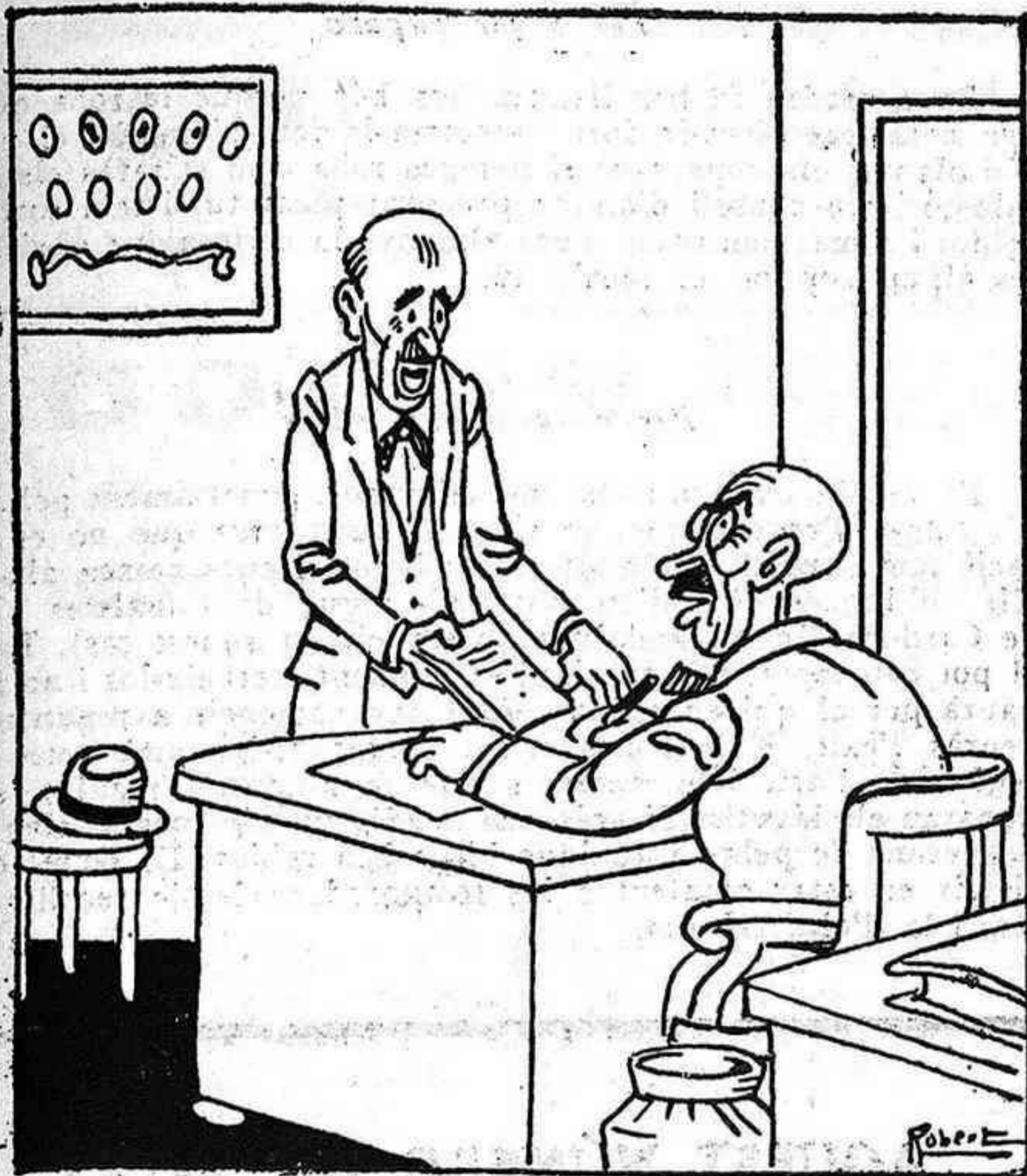
—A l'Apol·ló han estrenat «Les Mares del altres», obra d'un tal Paolí i d'un altre autor desconegut.

—La Societat Coral, «Colla Escarpindull Madionense» ha

MAGICSON RADIO

per a totes les corrents. - Aparells garantizats de 150 a 1.200 ptes.

CASA PEIX
BOQUERIA, 47

—Si no em publica aquest article em moriré de gana.

—Entesos! Es tracta d'un article de primera necessitat!

Les fregues amb trementina i altres potingues per l'estil, són molt indicades. La qüestió és no deixar els penellons en repós. Per això hom aconsella que els amics i coneguts d'un atacat de penellons li facin vetlla. A més d'una obra de caritat, que pot merèixer una carretada d'indulgències de part del nostre magnànim Bisbe, que sempre en té una per dir i una altra per a beneir, és un recurs còmode i eficaç, per a sortir de nits sense que la dona rondini. El que hom ha d'evitar, en aquests casos, és encomanar-se els penellons o almenys que no envaeixia més extremitats que les clàssiques, o sigui: mans, peus, nas i orelles.

Bunyols o caragirats

Encara que sembli estrany, els bunyols que són una menja calenta que se fa amb oli bullent, tenen el seu esclat d'èxit en les xardoroses vetlles de Sant Joan i de Sant Pere. De tota manera, la confecció de bunyols, més o menys castissos, es perllonga tota l'anyada i està a l'abast de totes les intel·ligències i fortunes.

Els bunyols de Madrid són els més celebrats. Mancariem, però, a la veritat i al reconeixement de les nostres aptituds locals sinó reconeixéssim que ací se'n fan de tan ben fets com allà. Preferim, però, els bunyols de Madrid, més coneguts amb el motiu de «bunyols de vent».

Ací, fem una varietat de bunyols coneguts per «caragirats». Havent-hi farina i oli a dojo, es confeccionen amb molta faci-

Aquest número ha estat visat per la censura

organitzat per a demà dissabte, dia 24, una funció en honor dels simpàtics artistes Mercè Garcia i Francesc Godayol.

L'agrupament «Cecília Gubert» posarà en escena la comèdia en dos actes de Pompeu Creuet, *Flors i Violes*. La interpretaran D. Gil, E. Miró, Carme Bosch, A. Felip, F. Vidal, Maria Domingo, Ll. Vilà i Mercè Soler. Després hi haurà un gran acte de concert a càrrec de Salvador Secoll, tenor. Gomper, il·lusionista; Marcial Lycà, baríton; Jesús Royo, tenor còmic; Gardell Petit, estilista, nen de 9 anys; Rosa Comabella, cantatriu; Antoni Miras, tenor; Francesc Godayol, tenor, i Mercè Garcia, tiple còmica. Per fi de festa, ball extraordinari a càrrec de l'orquestrina: «Shanghai Melodies».

Receptes i coneixements útils

Per a guarir penellons

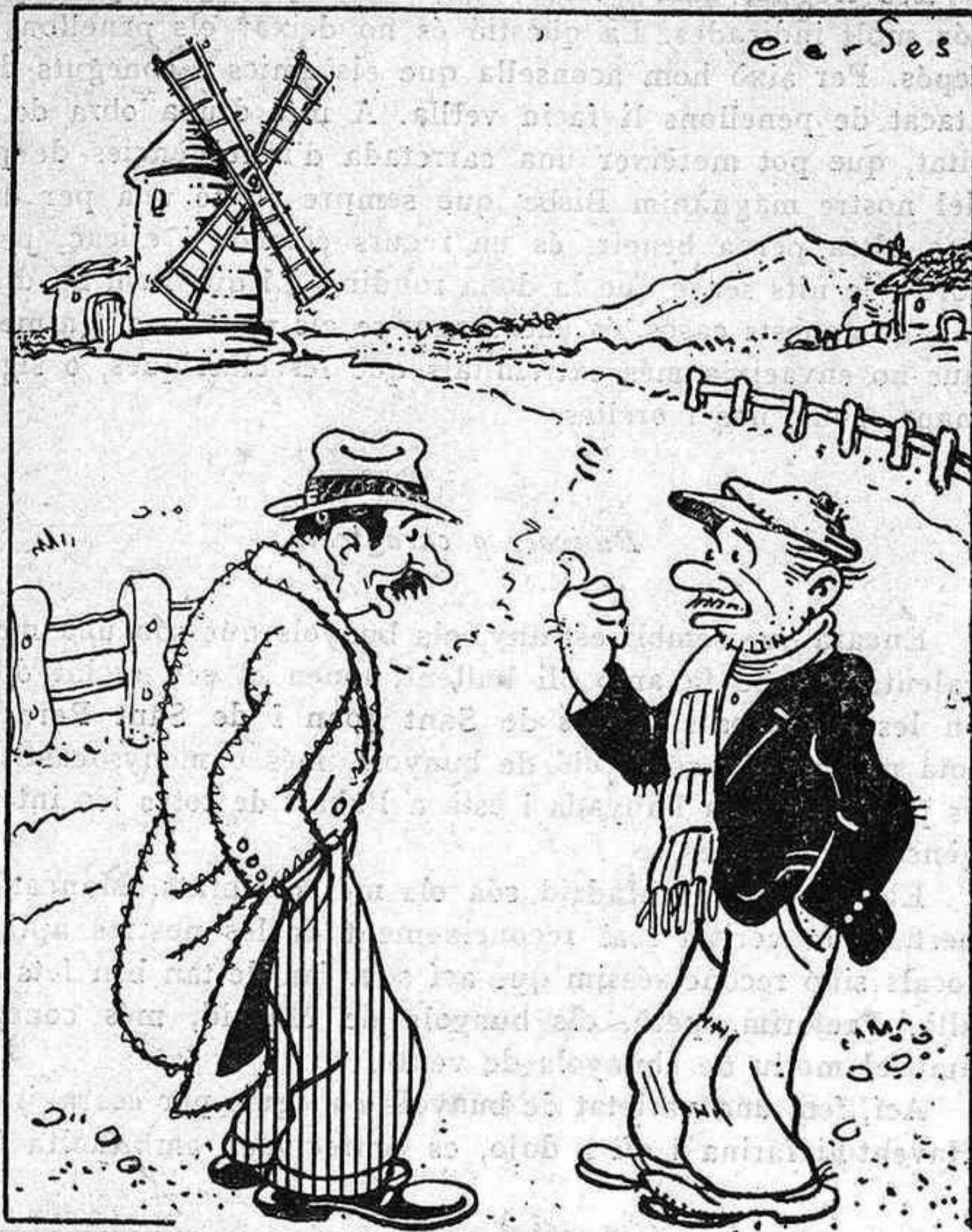
Ja és sabut: després dels panellots els penellons. Els més arrelats a les tradicions pairals acostumen empalmar abducs coses amb un refredat per entremig.

El penelló és una brometa idiota del destí en complicitat amb el fred i la sang. Es com una endevinalla la solució de la qual trobem rasant. En efecte, el penelló pica sense tenir bec.

Els tècnics que han perdut la vista i s'han tornat calbs estudiant la naixença i procés dels penellons, han arribat a la conclusió que el millor tractament d'aquesta malaltia que acostuma a venir després de grans fogarades, és beure aigua de juliol en el mateix juliol, malgrat de la dona i del cargol, i prendre el sol d'agost.

T'estimo tant, — nena meva! — que se't menjaria a queixalades!

—Aquell molí de vent era del meu oncle. El meu germà fou l'hereu del molí...

—I tu?

—Jo... el del vent!

litat i abundància. Es veu que les aigües són propícies, car es produeixen en tots els règims, tant si fa fred com calor.

Manera de fer-los. Consulteu el «Llibre de la cuina catalana», de Ferran Agulló, pàgina 247, el cèlebre i malaguanyat cuiner dels èxits electorals de la «Lliga» i els fareu millor que el mestre. Es provat.

Art de posar-se les calces

Si gastes calces, la qual cosa vol dir que les portes, no cal que et doni instruccions, puix que dret o assegut sabràs posar-te-les i fer-ne l'ús que s'escau. El pitjor que et pot passar és que te les prenguin i hakis d'anar pel món en calçotets o tapant-te les vergonyes com aquell Adam del capitell del portal de l'Ave-Maria de la Parròquia del Pi.

Hi ha gent que està a l'aguait i espera l'avinentsa de trobar unes calces esbarriades per a posar-se-les i fer l'home. El primer que cal, és que el *descalçat* badi o que l'hagin tancat a pany i clau a la cambra de dormir o de badar. Després, el qui s'ha posat furtivament les calces cal es faci empadronar en la llista dels homes forts i, sobretot, ha d'evitar no ensopegar-hi, és a dir, ha de perdre l'hàbit de dur fal·dilles, cosa que ja és més difícil. El no poder vèncer aquesta darrera dificultat, ha fet fallir moltes actituds heroiques dels qui presumen amb les calces d'altri.

Per a tenyir roba

Es una feina molt convenient per als qui volen mudar de color sense canviar la roba. Es comença per un color clar, es passa per un de ben rabiós i s'acaba amb un de negre o de color d'ala de mosca.

Hi ha temporades de tenyir la roba. No n'hi ha prou amb el calendari. Es millor llegir la història, si és possible endevinar la història. Pot ésser que un hom s'equivoqui i que es tenyeixi d'un color que ja no serà de moda quan es posarà la peça o bé que aquesta se li espellifi a mig portar.

Per a fer bugada

Bona cendra fa bon lleixiu. Ara bé; perquè la roba quedi ben neta, cal picar-la fort i escórrer-la fent-hi malbé el pols. No planyis els cops, tant si neteges roba com si refàs els matassos. Un consell d'amic: procurar picar tu, i te'n sortiràs millor i a més bon preu. Tens almenys la certesa que si s'escapa algun cop no el rebràs tu.

Per a conservar bolets

En reculls quan n'hi ha més abundor, generalment pel mes d'octubre. Procura que no tinguin cucs, cosa que no és tan fàcil com sembla, car molt sovint bolets i cucs neixen alhora. Els col·loques dins d'un pot amb aigua de Canaletes i sal de Cardona (la sal andalusa no serveix en aquest cas). Tapes el pot ben tapat, i quan sigui el moment, serveix-los i no n'hi haurà per al qui en voldrà. Així que comencis a repartir-ne, veuràs l'èxit. Ei! si has sabut conservar-los amb totes les regles de l'art. Els mateixos que te n'hauran regalat, se'n lleparan els bigotis. Si vols que quedin un xic coents, afegeixi uns grans de pebre i qualche bitxo ben rabiüt. El secret consisteix en estar amatent a les temporades: la de recollir bolets i la d'obrir el pot.

**AQUEST NÚMERO HA ESTAT
VISAT PER LA CENSURA**

Cafés del Brasil
Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins
i aromàtics

CASES BRASIL **BRACAFÉ**
PELAYO - CARIOCA

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna
d'aceto segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

DOLOR

REUMATIC
INFLAMATORI
I NERVIÓS

es guareix completament amb l'acreditat

AIXAROP I PÍNDOLES DUVAL

Preu: 5'50 ptes.

FARMACIA COMA. - Sant Rafael, 2 (cantonada
Robador), Barcelona, i en totes les farmàcies

LA MILLOR NAVALLA
D'AFAITAR?

ARTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

Vies Urinàries

BLENNORRAGIA (Purgacions)

i totes les greus complicacions de l'aparell GENITO-
URINARI, tals com CISTITIS, PROSTATITIS,
GOTA MATINAL, o MILITAR, ORQUITIS, etc., de
l'home; METRITIS, VAGINITIS i ANEXITIS, de
la dona; s'obté un ràpid i segur resultat amb l'ús dels

SELLOS OSSAM

Llurs propietats antisèptiques i microbicides comuni-
que a la sang i a l'orina i es noten llurs efectes a les
primeres preses; calmen els dolors produïts per la mic-
ció; l'orina es manté asèptica i els gonococos són des-
truits fins a obtenir amb llur ús una veritable i completa
curació

De venda: Dr. ANDREU; Segalà (Rbla. Flors, 14).
Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés (Carme, 84);
Pujol i Culell (Pelayo, 56); Ferrer i principals
farmàcies

RESTAURANT BELL TEMPS

**BULLEBESA I ANGULES
TOTS ELS DIES
SALONETS PARTICULARS
OBERT TOTA LA NIT**

QUINTANA, 7
Telèfon 12617

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

Las Insaciables

per Margarida del Castillo i

Blanquita Pozas

CINE TALIA

EL GATO Y EL VIOLIN

per Ramon Novarro i Jeannette
Macdonal

LA PARADA DE LOS MONSTRUOS

LA SENÇASSIO DE L'ANY

El difunto Christopher

per Lionel Barrymore

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos par-
tits, tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

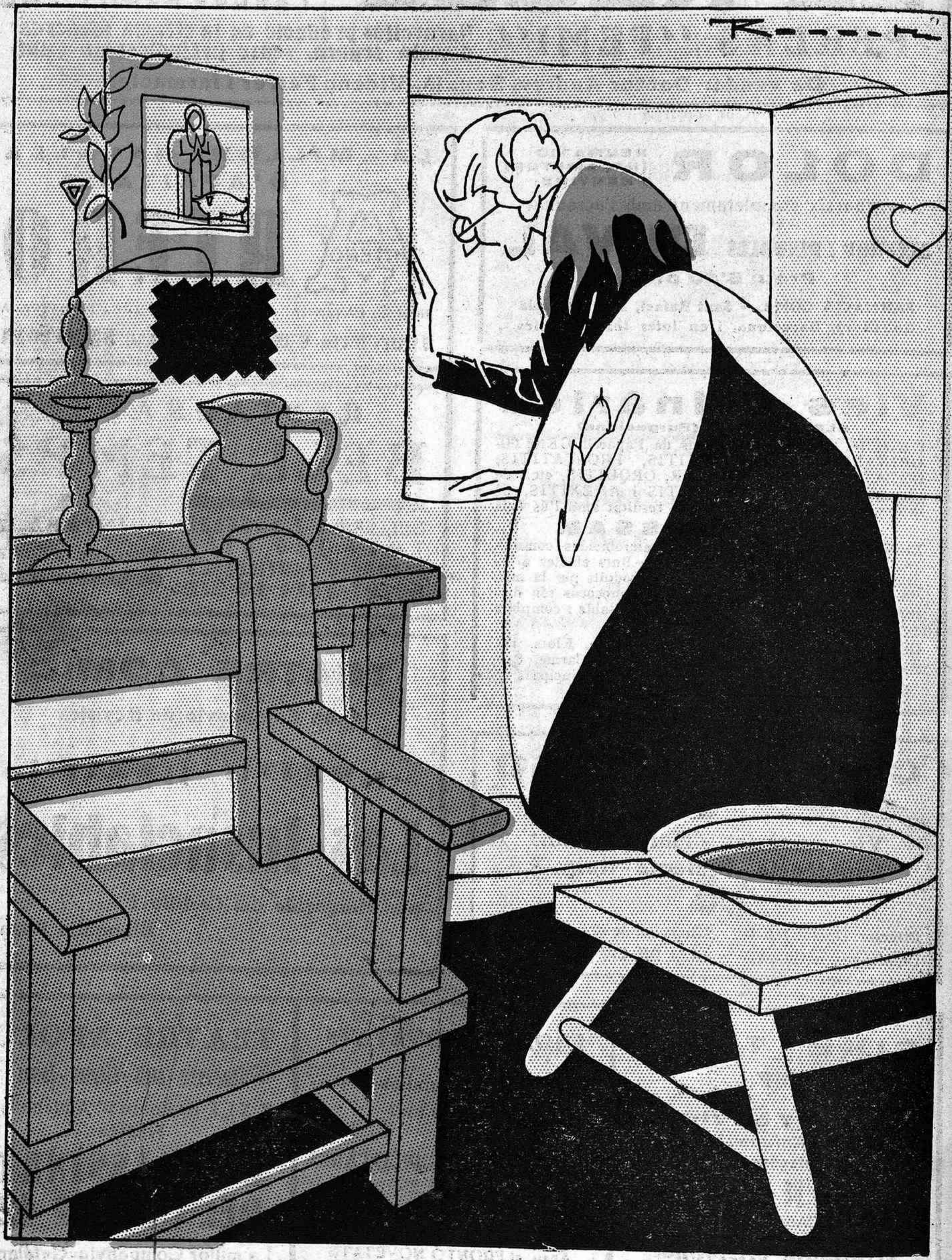
TEATRE APOLO

Companyia Casals - Clapera - Torres

EXIT de l'obra d'Amichatis i
Mantúa

**L'ASSASSINAT
DEL CARRER 42**

La millor Companyia Catalana

El vailet ha tornat a volar. Ja sé quin ofici donar-li: aviador dels que cobren.